

Deres egen Tanke. Naar vi til næste Aar, som jeg haaber paa en virksommere Maade, end det lader til at kunne ske i Aar, skulde drøfte Spørgsmaalet om Toldtarifen, ville de Herrer komme til at staa lige overfor den Situation, at De ikke ville kunne faae ret alvorlig fat paa det Spørgsmaal, hvorom Tale er, thi Tugen vil kunne gaa ind paa al foretagne Forandringer i Toldtarifen, under Hensynet til Dækning gennem en Indkomstskat, saa længe det er aldeles ubestemt, om vi skulde have en saadan, og hvorledes den skal være. Deraf vil imidlertid følge, at hele denne Forhandling om det Spørgsmaal, som jeg antager ligger Mange af Dem meget stærkt paa Hjerte, vil komme til at mangle det faste Grundlag, som er nødvendigt for, at den kan føre til et Resultat; saa længe De ikke have Spørgsmaalet om Indkomstskatten afgjort, saa længe ville De ikke være i Stand til at føre nogen af deres Tanker igjennem. Det kan være, at de Herrer ikke strax ville indrømme, at jeg har Ret i, hvad jeg her siger, men De maa tro, at det ikke er nogen løs Tale, jeg fører for Dem; den hviler paa en meget alvorlig og langvarig Overveelse netop af det Hovedspørgsmaal, som de Herrer nu drøfte og tale om. Derfor siger jeg, mine Herrer, at Feilen ved Deres Tanke om at forfaste Indkomstskatten i Aar er den, at De afgjøre det Spørgsmaal, som ligger Dem paa Hjerte, væsentlig imod Dem selv; De komme derved til at arbejde til Skade for den Hovedtanke, som egentlig er den, De ville have frem. Dette forhold sig saaledes, det er min fulde Overbevisning. Dernæst siger jeg, mine Herrer, at der ogsaa fra Ministerens Standpunkt er Betænkelighed tilfede, ikke fordi jeg nu ser mig i Stand til at udtale noget Bestemt i den nævnte Henseende — thi jeg maa nødvendigvis for mit eget Bedkommende forbeholde mig Afgjørelsen af et saa stort Principspørgsmaal, til det foreligger praktisk udførligt — men De ville ved en saadan Afstemning sætte mig og enhver fremtidig Finantsminister, som vil forelægge Dem dette Spørgsmaal, i en saadan Situation, at det bliver ham umuligt at gennemføre en saadan Tanke. Derfor siger jeg, mine Herrer, at min Stilling ved dette

Botum i den Retning, jeg har tilladt mig at nævne, vil blive saa væsentlig rokket saavel med Hensyn til vor almindelige Finantspolitik som ogsaa med Hensyn til vor egentlige Stattepolitik, at det vil være mig umuligt at paatage mig Ansvaret for at forestaa Finantsbestyrelsen, dersom denne Lov bliver forkastet.

Sagd: Den Erklæring, hvormed den høitærede Finantsminister i dette Dieblit sluttede sine Udtalelser, gjør mig overordentlig ondt; den gjør mig ondt, for det Første, fordi jeg meget nødig gaar imod den ærede Minister og kun gjør det, hvor en aldeles urokelig og fast Overbevisning maa gjøre mig det til en Pligt at gaa ikke alene imod ham, men — kan jeg sige — imod ethvert Ministerium, der ellers maa have Krav paa Thingets Tillid. Jeg gjør det meget nødig, naar han udtaler et saa bestemt og ufravigeligt Duffe og gjør sin Eksistens som Minister afhængig af sammes Dpfyldelse, og jeg skulde heller ikke have gjort det i dette Tilfælde, hvis jeg ikke havde en saa levende Overbevisning om, at baade den foreliggende Indkomstskattelov og hele den Tanke, Ministeren har udtalt som knyttet dertil, er fuldstændig i Modstrid med, hvad der efter min Overbevisning er ønskeligt og rigtigt. Det gjør mig end yderligere overordentlig ondt, fordi jeg i den høitærede Ministers Udtalelser baade igaar og ved tidligere Leilighed, naar denne Sag har været paa Bane, ingenlunde har fundet en saadan Kjærlighed til Indkomstskatten hos ham eller en saa levende Overbevisning om denne Skats Fortrinlighed, at jeg dertil kan finde en naturlig, berettiget Grund for ham til at udøve et saa stort Tryk paa de Medlemmer af Thinget, der, som jeg, meget ønske at støtte den høitærede Minister, men ikke kunne gjøre det nu uden fuldstændig at fravige deres Overbevisning, hvilket jeg i det Mindste ikke kan erkjende det for rigtigt at gjøre. Dette skal jeg tillade mig at godtgjøre saa kort som muligt, idet jeg henviser til Utringer, som jeg allerede for flere Aar siden, da denne Sag første Gang blev forhandlet her i Forsamlingen, tillod mig at fremsføre, idet jeg den Gang udtalte som min faste Overbevisning — en Overbevisning, som de mellem-